

Arrest

nr. 277 808 van 23 september 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. GRAVY
Chaussée de Dinant 1060
5100 NAMUR**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en is geboren op 30 april 1995.

Verzoeker verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 29 januari 2020. Op 3 februari 2020 dient verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 26 februari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 24 november 2021 met nr. X wordt het beroep tegen voormelde weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal door de Raad verworpen omdat verzoeker heeft nagelaten om binnen de wettelijke termijn na het versturen van de beschikking aan de Raad te vragen om te worden gehoord.

Op 7 januari 2022 dient verzoeker een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 maart 2022 legt verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken een “verklaring volgend verzoek” af.

Op 7 april 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in X, op X 1995. U hebt altijd in Soyapango, een deel van San Salvador, gewoond tot aan uw vertrek naar België. Sinds 2016 woonde u er alleen. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. Sinds 11 april 2016 was u werkzaam als bediende in een bankfiliaal.

De bende MS was actief in de buurt waar u woonde. Iedereen die de wijk binnenkwam diende aan hen iets af te staan, gaande van een sigaret tot een bedrag van 2 dollar. Twee weken nadat u een nieuwe auto kocht zei één van de bendeleden tegen u dat u wat meer zou moeten beginnen betalen, u leek namelijk welgesteld. Dit was in de maand mei van 2018. Midden juni 2018 zeiden twee bendeleden u dat u vanaf dan maandelijks 30 dollar aan hen diende te betalen. U ging hierop in en begon te betalen.

In de maand augustus 2018 had u een auto-ongeval, waarna u mocht gebruik maken van een bedrijfswagen. Een aantal dagen nadat u met deze wagen begon rond te rijden stopte de bende u met de boodschap dat u drie bendeleden diende te vervoeren. U weigerde dit, u was namelijk moe en wou geen problemen met de politie. De volgende dag werd u door vijf bendeleden tegengehouden, uit uw auto gehaald en kreeg u slaag in een nabijgelegen park. U raakte even bewusteloos maar kon zich wel nog naar huis redden. Hierna lag u in het ziekenhuis. U was vijf dagen werk onbekwaam en nam ook nog vijftien dagen verlof. U hernam hierna uw werkzaamheden en betaalde de bende maandelijks 30 dollar.

Aan het einde van de maand november 2019 moest u door problemen aan uw auto noodgedwongen opnieuw overgaan tot de aankoop van een nieuwe. Op 3 december 2019 werd u thuis benaderd door twee bendeleden die een telefoon mee hadden. U sprak met een man aan de andere kant van de lijn, die u opdroeg om hen 5.000 dollar te geven. Dit geld was nodig om een bendelid uit de gevangenis vrij te krijgen. U kreeg hiervoor een maand de tijd. U sprak met uw werkgever, misschien konden zij u van een oplossing voorzien. De enigste oplossing die zij hadden, elders een duur appartement gaan huren en in een ander agentschap te gaan werken, veegde u van tafel. U had een neef en een nicht in België wonen en maakte de beslissing om naar hier te komen.

Einde december 2019, er was nochtans nog geen maand verstreken, kwamen de bendeleden opnieuw naar u thuis en vroegen ze u naar de 5.000 dollar. U zei dat u deze nog niet had vergaard en vroeg extra tijd, die u ook kreeg. De 700 dollar die u van uw werkgever had gekregen als eindejaarspremie gaf u reeds aan hen af. Ze vertrokken terug nadat ze u hadden geslagen met de achterkant van een wapen. U vroeg aan uw werkgever een ontslagvergoeding en kreeg deze, waarmee u een paspoort en tickets naar België kocht. U kreeg deze ontslagvergoeding op 2 januari 2020 en ging een paspoort halen op 8 januari 2020. U kwam uw huis niet meer uit en verliet El Salvador op 28 januari 2020. Met een transit in Spanje kwam u de volgende dag in België aan, waar u op 3 februari 2020 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende.

U kwam in december 2020 via uw vader te weten dat de bendeleden naar uw huis zijn gekomen en heel de inboedel hebben meegenomen. Dit gebeurde in februari 2020.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort, identiteitskaart, vluchtgegevens, drie inschrijvingsbewijzen van auto's, foto's van de verwondingen die u opliep, twee screenshots van facebookprofielen en chatverkeer tussen uw vader en een voormalig buurman van u.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 26 februari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en kwam daarbij tot de bevinding dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verworpen volgens het arrest van 24 november 2021; dit omdat u niet binnen de wettelijke termijnen na het versturen van de beschikking had gevraagd om gehoord te worden. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

U verliet België niet en diende op 7 januari 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat de bendes in uw land van herkomst uw spullen in beslag namen en dat u uw huis

kwijtraakte. U herhaalt te vrezen dat u door hen zou worden vermoord bij terugkeer naar El Salvador. Ter staving van uw tweede verzoek legt u opnieuw uw paspoort en identiteitskaart neer en daarnaast ook een attest van 'Dokters van de Wereld', die verwondingen op uw lichaam vaststelden, alsook het geboortecertificaat van uw dochter, die hier in België werd geboren.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Hoewel u verklaart last van uw knieën en uw ogen te hebben, (vragenlijst DVZ 03.03.2022, vraag 12), verhindert dit u niet om op normale wijze de asielprocedure te doorlopen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle documenten in uw administratief dossier dient verder vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen kan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk verklaren.

Uit uw verklaringen blijkt dat u thans weerom verwijst naar de problemen die u voorheen in El Salvador zou hebben gekend en dat u zich voor het overige beperkt tot de loutere bewering dat uw problemen nog steeds actueel zijn. Echter, in het kader van uw eerste verzoek werd reeds in detail geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u met een El Salvadoraanse bende beweert te hebben gekend. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, werden duidelijk en afdoende uiteengezet in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. Rekening houdende met bovenstaande mag het duidelijk zijn dat het thans weerom louter volharden in uw voorgaande, reeds ongeloofwaardig bevonden, verklaringen en het opwerpen dat uw problemen nog steeds actueel zijn geenszins volstaat om de eerdere bevindingen te weerleggen. Dat de bendeleden nu ook uw pasgeboren dochter - geboren in België - iets zouden aandoen, zoals u in onderhavig verzoek beweert (verklaringen DVZ 03.03.2022, p.22), kan niet serieus worden genomen gezien uzelf niet aannemelijk maakte met hen problemen te hebben gekend.

Ook de documenten die u thans neerlegt weten de eerder gemaakte appreciatie van het CGVS niet om te buigen. U legt opnieuw uw paspoort en identiteitskaart neer doch werd reeds in uw eerste beslissing vastgesteld dat uw identiteit en achtergrond door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. U legt verder ook een document neer van 'Dokters van de Wereld' waarin zij verwondingen aan uw lichaam vaststellen en waarin zij schrijven dat u verklaart dat deze het gevolg zijn van de problemen die u kende in 2018 (verklaringen DVZ 03.03.2022, vraag 18). Dient opnieuw te worden opgemerkt dat op zich niet wordt betwist dat u verwondingen opliep aan uw lichaam maar dat dit nog niets wil zeggen over de wijze waarop en/of de omstandigheden waarin u deze hebt opgelopen. Dat dit te wijten zou zijn aan de problemen die u thans verklaart, is enkel ùw verklaring en wordt evenmin oorzakelijk geattesteerd door het neergelegde document. U legt tot slot ook de geboorteakte neer van uw kind die hier in België werd geboren. Ook dit wijzigt geenszins de eerder gemaakte beoordeling van het CGVS, gezien deze geen enkele bewijswaarde aanlevert voor de door u aangehaalde problemen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncorporeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur daar dit de verplichting een zorgvuldig beheer van de administratieve dossiers te voeren bevat”*.

Verzoeker volhardt in zijn vluchtrelaas en geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing. Aan de hand van volgend betoog tracht hij deze te weerleggen:

*“Overwegend dat verzoeker beschouwt dat tegenpartij een slechte beoordeling van zijn verklaringen heeft gemaakt evenals een slechte analyse in concreto van zijn situatie;
Dat hij beschouwt, dat gezien de uitleg die bij het CGVS geven werd, hij als vluchteling in de zin van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 beschouwd moet worden.”*

Verder gaat hij in op de weigeringsmotieven omtrent de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en tracht hij deze te weerleggen aan de hand van volgend betoog:

*“Overwegend dat tegenpartij beweert dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die verzoeker beweert gekend te hebben;
Dat zij beweert dat het feit zijn vorige verklaringen die al als onwaarschijnlijk beschouwd werden, te handhaven, niet voldoende is;
Dat het verhaal van verzoeker nochtans helemaal geloofwaardig schijnt, gezien de gekende houding van MS;
Dat deze met veel details uitgelegd heeft op welke manier hij door de leden van de bende benaderd werd en op welke manier hij slachtoffer werd van hun fysieke en mondelinge bedreigingen;”*

Hij stelt verder dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de nieuwe bewijselementen die hij heeft aangebracht:

*“Dat bovendien verzoeker nieuwe bewijselementen heeft gebracht, waarmee rekening gehouden moest worden;
Dat dit hier niet het geval is;
Dat inderdaad, verzoeker ter staving van zijn aanvraag een medisch attest neergelegd heeft, dat de opgelopen verwondingen bevestigt (2);
Dat tegenpartij het bestaan van fysieke verwondingen niet betwist;
Dat zij nochtans beweert dat verzoeker niet voldoende het bewijs levert van de omstandigheden waarin deze ontstaan zijn;
Dat nochtans, verzoeker, met veel details uitgelegd heeft hoe hij deze opgelopen had;
Dat het bovendien wel gekend is dat de leden van de MS heel gevaarlijke criminele zijn;
Dat ze niet door "rationele" redenen gemotiveerd zijn maar wel door de wil schrik te zaaien;
Dat zij afpersing, geweld en moord gebruiken om gezag te hebben en nemen, per definitie onschuldige mensen als mikpunt.”*

Vervolgens citeert verzoeker uit de richtlijnen van UNHCR betreffende Salvadoraanse asielzoekers van maart 2016, waaruit hij afleidt dat iedereen die in El Salvador leeft door een bende kan worden bedreigd en dat de politie en het leger niet zijn uitgerust om tegen deze bedreigingen te kunnen vechten en burgers te beschermen. Verzoeker meent dat zijn verklaringen in deze context moeten worden geplaatst. Hij betoogt:

*“Dat de daden die door verzoeker ondergaan zijn, deel uitmaken van een geheel van bedreigingen en incidenten waarvan hij slachtoffer werd;
Dat bovendien, verzoeker de mailwisseling die hij met zijn vader en zijn voormalige buurman gehad heeft, overgemaakt heeft;
Dat hij uitgelegd heeft dat zijn vader hem op de hoogte gebracht had van de bedreigingen die op hem berustten en van het feit dat MS al zijn goederen, met inbegrip van zijn huis, weggenomen had;
Dat het ook elementen zijn waarmee tegenpartij rekening moest houden;”*

*Dat zij dit niet gedaan heeft ;
Dat men het geheel van de verklaringen van verzoeker in overweging moet nemen;
Dat zijn verklaringen overeenstemmend waren en zo precies als mogelijk;
Dat ze een duidelijk beeld van bedreigingen en geweld sinds verschillende jaren tonen;”*

Wat betreft vervolgens de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker in ondergeschikte orde aan:

*“Overwegend dat in dit geval het CGVS maar een heel korte en niet geïndividualiseerde analyse van de securitaire situatie uitgevoerd heeft;
Dat ze concludeert dat het niveau van geweld in Salvador niet van dien aard is om het recht tot een subsidiaire bescherming te geven;
Dat nochtans de COI Focus - El Salvador van juli 2019, talrijke bronnen vernield die Salvador als een van de meest gewelddadig land van de wereld.
Dat ook uit dit document blijkt dat iedereen als mikpunt door de bendes genomen kan worden, en dit voor een of andere reden;
Dat het over een algemeen verbreid probleem gaat, die alle lagen van de bevolking raakt (met uitzondering van de hogere economische klassen waarvan verzoeker niet deel maakt) ;
Dat het moordcijfer tegen het einde van het jaar 2018 van 50/100.000 inwoners was, wat overeenkomt met een niveau van een land in oorlog ;
Dat het gerechtelijk systeem bedorven en ondoeltreffend is;
Dat de politie haar best doet om deze bende te bestrijden maar duidelijk overslagen is.
Dat op 26 maart, de politie van Salvador meer als 625 moorden op een dag geteld heeft.
Dat de noodtoestand verklaard werd (stuk 5) ;
Dat volgens de Salvadoraanse grondwet, deze toestand gebruikt mag worden : « in geval van oorlog, vijandelijke inval van het grondgebied, ramp, epidemie of iedere ander algemene catastrofe of bij zware storingen van de openbare orde » ;
Dat de situatie meer als ernstig en zorgwekkend in Salvador is.
Dat het dus onjuist is te verklaren dat er geen informatie bestaat die aanduidt dat er voor het ogenblik een gewapend conflict in Salvador heerst;
Dat het ook onjuist is te zeggen dat er geen onweerstaanbare reden is te veronderstellen dat de burgers een echt risico van ernstig nadeel lopen;
Dat in deze omstandigheden, men wel moet vaststellen dat er wel een algemeen verbreid geweld in het land heerst;
Dat verzoeker dus aan uw Raad vraagt hem ten minste het voordeel van de subsidiaire bescherming zou erkennen, zoals voorzien door artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980;”*

In uiterst ondergeschikte orde betoogt verzoeker nog: *“Overwegend dat indien uw Raad zou beschouwen onvoldoende over de persoonlijke situatie van verzoeker of over de algemene situatie in Salvador geïnformeerd te zijn, is het passend zijn dossier naar het CGVS terug te sturen zodat bijkomende onderzoeken gevoerd kunnen worden;”*

2.2. Verzoeker voegt de volgende stukken toe aan zijn verzoekschrift:

- medisch getuigschrift van 'Dokters van de Wereld';
- persartikel van National Geographic: *“Salvador : Au pays des guerres de gangs”*;
- persartikel van magazine Echo: *“Salvador : les gangs de la misère”*;
- persartikel van de RTBF: *“Salvador : la police rapporte 62 homicides en une journée et blame les gangs”*.

3. Op 19 augustus 2022 brengt de verwerende partij een aanvullende nota bij waarin weblinks zijn opgenomen naar de volgende stukken:

- de COI Focus *“El Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022 ;
- de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016.

4. Beoordeling

4.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, pt. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, pt. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, pt. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, pt. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, pt. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds werden beoordeeld in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn aangelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn

die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Hoewel u verklaart last van uw knieën en uw ogen te hebben, (vragenlijst DVZ 03.03.2022, vraag 12), verhindert dit u niet om op normale wijze de asielprocedure te doorlopen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Voormelde motieven zijn pertinent en vinden steun in de stukken van het administratief dossier. Ze worden op generlei wijze betwist door verzoeker.

4.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

4.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.4.1. Verzoeker heeft in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming verklaard bij terugkeer naar El Salvador de benedeleden te vrezen met wie hij voor zijn vertrek uit El Salvador problemen zou hebben gekend. Volgens zijn verklaringen betaalde hij maandelijks geldsommen aan benedeleden omdat hij meermaals door hen werd bedreigd. Vervolgens weigerde verzoeker om mee te werken met de bende waardoor hij in elkaar werd geslagen en uiteindelijk heeft hij het land moeten ontvluchten. Op 3 februari 2020 diende verzoeker zijn eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 26 februari 2021 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en omdat er in El Salvador geen sprake was van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bij arrest van 24 november 2021 met nr. 259 325 werd verzoekers beroep tegen voormelde weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal door de Raad verworpen omdat hij had nagelaten om binnen de wettelijke termijn na het versturen van de beschikking aan de Raad te vragen om te worden gehoord.

Op 7 januari 2022 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker volhardt in het vluchtrelaas dat hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette en stelt dat zijn vrees nog steeds actueel is.

Ter staving van zijn huidig volgend verzoek legt verzoeker een originele verklaring neer van *‘Dokters van de Wereld’* waarin vaststelling wordt gemaakt van de verwondingen aan zijn lichaam en waarbij er tevens constatering wordt gemaakt van de eigen verklaring van verzoeker dat deze verwondingen het gevolg zijn van de problemen die hij kende in 2018 (*“verklaring volgend verzoek”* van 3 maart 2022, vraag 18). Eveneens legt verzoeker een document neer betreffende de geboorteakte van zijn dochter, die in België werd geboren. Tevens legt verzoeker zijn paspoort en identiteitskaart neer.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

4.4.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Uit de verklaringen van verzoeker bij zijn huidig volgend verzoek verwijst hij wederom naar de problemen die hij in El Salvador zou hebben gekend doch hij beperkt zich tot de loutere bewering dat zijn problemen nog steeds actueel zijn. De commissaris-generaal besluit terecht: *“Rekening houdende met bovenstaande mag het duidelijk zijn dat het thans weerom louter volharden in uw voorgaande, reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het opwerpen dat uw problemen nog steeds actueel zijn geenszins volstaat om eerdere bevindingen te weerleggen.”*

In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat het relaas van verzoeker niet als geloofwaardig kon worden beschouwd, waardoor de vrees voor vervolging niet aannemelijk werd geacht. Verzoekers beroep tegen deze beslissing van de commissaris-generaal werd door de Raad verworpen. Het louter volharden in reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen volstaat op zich niet om de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas alsnog te herstellen.

De Raad stelt vast dat verzoeker naar aanleiding van zijn volgend verzoek om internationale bescherming inderdaad louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze aannemelijk werd geacht in het kader van zijn vorige beschermingsverzoek, hetgeen hieraan niets wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift kritiek uit op de beoordeling van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, dient erop gewezen dat de beslissing van de commissaris-generaal inzake dit eerste verzoeker intussen definitief is geworden en dat verzoekers beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen. Verzoeker kan niet middels het indienen van een volgend beroep alsnog rechtsmiddelen aanwenden tegen de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming. De huidige beoordeling beperkt zich tot de vraag of verzoeker al dan niet nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt, zoals bepaald in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uit het thans neergelegde document van *'Dokters van de Wereld'* blijkt dat verwondingen aan het lichaam van verzoeker werden vastgesteld. De Raad benadrukt dat een arts vaststellingen kan doen over de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt waarbij hij, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. In casu wordt in het document geschreven dat verzoeker verklaart dat deze verwondingen het gevolg zijn van de problemen die hij kende in 2018. Er wordt op zich niet betwist dat verzoeker verwondingen heeft opgelopen, maar de Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat in dit document de arts zelf niets inhoudelijks zegt over wanneer, de wijze waarop en/of de omstandigheden waarin deze verwondingen werden opgelopen. In deze zin merkt de verwerende partij terecht op: *"dat dit te wijten zou zijn aan de problemen die u thans verklaart, is enkel uw verklaring en wordt evenmin oorzakelijk geattesteerd door het neergelegde document"*. Uit het document blijkt dat de arts zich voor de gesuggereerde oorzaak van verzoekers verwondingen louter en alleen heeft gebaseerd op diens verklaringen. Voorts wordt in het summiere attest geen enkele uitspraak gedaan over de graad van overeenstemming tussen verzoekers verwondingen en de door hem verklaarde oorzaak ervan. Bijgevolg kan niet blijken of andere oorzaken voor de vastgestelde letsels mogelijk zijn dan wel geheel moeten worden uitgesloten. Het document vormt aldus geenszins een sterke aanwijzing dat de opgelopen verwondingen overeenstemmen met of werden opgelopen tijdens de door verzoeker voorgehouden omstandigheden van mishandeling in 2018, laat staan dat hieruit een objectief en exclusief causaal verband tussen verzoekers letsels en de door hem aangehaalde omstandigheden van mishandeling blijkt.

Aan dit attest kan dus slechts een zeer beperkt gewicht worden gegeven, nu het geenszins op overtuigende wijze aantoont dat de opgelopen letsels met zekerheid of uitsluitend zijn toe te schrijven aan de door verzoeker voorgehouden mishandeling in 2018. Bijgevolg kunnen deze verwondingen aldus om het even wanneer en waar zijn opgelopen alsook door het even wie zijn toegebracht. Waar verzoeker aanvoert dat hij wel degelijk met veel details heeft uitgelegd hoe hij de verwondingen heeft opgelopen, doet hij hierover niet anders denken daar hij opnieuw niet verder komt dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere, ongeloofwaardig bevonden verklaringen.

Het tweede document betreft de geboorteakte van verzoekers in België geboren dochter. De Raad stelt vast dat de geboorte van verzoekers dochter in België niet wordt betwist, doch dat deze geen verband houdt met de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten. Verzoeker laat na in concreto te duiden op welke wijze de geboorteakte van zijn dochter een ander licht zou werpen op de beoordeling van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Daarenboven motiveert de verwerende partij, gelet op wat voorafgaat, terecht: *"Dat de bendeleden nu ook uw pasgeboren dochter - geboren in België - iets zouden aandoen, zoals u in onderhavig verzoek beweert (verklaringen DVZ 03.03.2022, p.22), kan niet serieus worden genomen gezien uzelf niet aannemelijk maakte met hen problemen te hebben gekend."*

Verzoeker heeft bij huidig volgend verzoek nogmaals zijn paspoort en identiteitskaart neergelegd. Daar verzoeker deze documenten reeds had voorgelegd ten tijde van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, kunnen deze documenten bezwaarlijk worden beschouwd als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt noch in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, noch in de huidige procedure de identiteit en nationaliteit van verzoeker in twijfel getrokken. De Raad ziet niet op welke wijze het nogmaals bijbrengen van zijn paspoort en identiteitskaart een ander licht zou kunnen werpen op de beoordeling van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming en verzoeker verduidelijkt dit evenmin.

In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek werd uitgebreid vastgesteld dat verzoekers verklaringen iedere positieve overtuigingskracht ontberen. Gelet op deze gedane vaststellingen over zijn eerste beschermingsverzoek en gelet op voorgaande bevindingen over de inhoud en het zeer beperkt gewicht van de documenten en stukken die verzoeker heden voorlegt in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek, besluit de Raad dat deze elementen, wanneer ze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoekers verklaringen, niet van die aard zijn dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas. Ze kunnen bijgevolg de kans dat verzoeker alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming niet aanzienlijk vergroten.

Waar verzoeker verwijst naar en citeert uit de richtlijnen van UNHCR betreffende asielzoekers uit El Salvador van maart 2016, alsook met betrekking tot de aan het verzoekschrift toegevoegde persartikels, dient erop gewezen dat die op zich niet volstaan teneinde alsnog een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, nu ze louter van algemene aard zijn en geen betrekking hebben op verzoekers persoonlijke situatie. Verzoeker dient de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten immers concreet aannemelijk te maken, doch hij blijft hiertoe, gelet op de beoordeling in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en het ontbreken van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet in het kader van onderhavig volgend verzoek om internationale bescherming, in gebreke. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij moet worden beschouwd als iemand die valt onder het risicoprofiel van personen die zich tegen bendes verzetten.

4.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, middels het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota van verwerende partij, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom

willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“Salvador. Situation Sécuritaire”* van 4 juli 2022, voorgelegd bij aanvullende nota, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt.

Ook volgens het Overseas Security Advisory Council (OSAC) rapport van 10 mei 2022, wordt de criminaliteit in El Salvador gekenmerkt door geweld dat is gericht tegen bekende doelen of die een opportuniteit vertegenwoordigen (COI Focus, 4 juli 2022, p. 15). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus, 4 juli 2022, p. 15-23; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus, 4 juli 2022, p. 9-15).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd; noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

In dit verband merkt de Raad op dat uit de COI Focus van 4 juli 2022, bijgebracht door de verwerende partij, weliswaar blijkt dat een groot aantal moorden werd gepleegd tussen 25 en 27 maart 2022 in El Salvador, maar dat dit een uitzonderlijke en tijdelijke gebeurtenis blijkt te zijn (COI Focus, p. 8). Als reactie hierop werd de noodtoestand afgekondigd op 27 maart 2022, in het kader waarvan op grote schaal personen zijn gearresteerd en vastgehouden omwille van een (vermeende) band met de bendes. Zo dit ook resulteerde in willekeurige arrestaties van onschuldigen en schendingen van mensenrechten van de betrokkenen (COI Focus, p. 14) kunnen deze acties niet worden gekwalificeerd als willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare landeninformatie kan verder niet blijken dat de plotse toename van het aantal moorden in maart 2022 en de afkondiging van de noodtoestand die nog steeds van kracht is, gepaard gaat met een fundamentele wijziging van de aard van het bendegerelateerd geweld in El Salvador.

Verzoeker brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de voorgaande appreciatie kan ombuigen. De informatie die verzoeker bijbrengt (zie verzoekschrift) ligt immers in dezelfde lijn als de door de verwerende partij bijgebrachte informatie. Bovendien blijkt uit stuk 5 ook dat het aantal moorden onder president Bukele in het algemeen is gedaald en dat hij maatregelen neemt om het aantal moorden terug te dringen. Verzoeker toont hiermee niet aan dat de situatie in El Salvador zodanig zou zijn gewijzigd dat tot een andere appreciatie dan hierboven moet worden gekomen.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in het geval van de verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werden gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

5. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig. Hetzelfde geldt voor artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag. Evenmin dringt zich nog een onderzoek naar de mogelijkheden tot overheidsbescherming op.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens aan dat artikel 48/7 van Vreemdelingenwet zou zijn geschonden. Dit artikel stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoekers vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat hij heden dreigt te worden vervolgd of gevisieerd in El Salvador. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, dient vastgesteld dat dit artikel betrekking heeft op de versnelde procedure. Verzoeker laat na te duiden op welke wijze hij dit artikel geschonden acht.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op de DVZ. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon hij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Uit het voorgaande blijkt evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES